

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXIX., číslo 9.

září 2023

Obsah: j. Dokulil, Národe český, T. Bahounek, Mystika mládí, Znovu, FB, Výhledy Euroazie, Mahátma Gándhí, Ideální mudrc, Eucharistický růženec, Boris Pasternak, Sestra má, TB, Mystika stáří, O. Březina, Milost, TB, Stupně mystického růstu, Březina, Přátelství duší, Mystický život teleportačním světě, Pohled smrti, Brněnská akademie duchovního života ctih. Patrika Kužely OP, mučedníka osvětimského

NÁRODE ČESKÝ

NÁRODE ČESKÝ, ZNAMENANÝ KRVÍ
NAD VSTUPNÍ BRANOU SVÉHO VÁCLAVA,
RŮŽENEC RAN SVÝCH ZNEJ I VAVŘÍN PRVÝ,
JEJŽ RUKA BOŽÍ TOBĚ PODÁVÁ,

ŠTĚPNICE LÁSKY, PRO SMRT BOHATÝRŮ
PLAMENY SLÁVY PÁN TĚ ZAPLAVÍ,
VYDRŽ JEN V ZEMI, KDE ZAPUSTILS VÍRU,
KOLENA TISKNI V PRÁH SVÉ OSLAVY,

MÝTINO HRDÝCH, TLAČ SVÉ RÁDIO V HLÍNU,
NEUJNI Z BRÁZDY SVÉHO PROKOPA,
SPŘÁHNI I S BÝKEM TROUFALOST SVÝCH SYNŮ,
OTEVŘEŠ NEBI DOLE HLUBOKÁ,

SADAŘI HORSKÝ, NA ÚBOČÍCH ZEMĚ
VINICI ZALOŽ VOJSKA S KNÍŽETEM,
VYLISUJ KREV A USLYŠÍŠ Z NÍ TEMNĚ
HUČETI CHORÁL V BOJI VÍTEZNÉM,

NÁRODE ČESKÝ, V ROZJÍMÁNÍ MÍRU

POTOM SVOU HLAVU SCHYL, SLYŠ, VLTAVA
MLČÍ A Z JEJÍCH KRVÍ RUDÝCH VÍRŮ
PRO TEPY ŽIL TVÝCH SVĚTEC POVSTÁVÁ.
JAN DOKULLI

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

POKRM NOVÉHO ŽIVOTA

Pud sebezáchovy je přirozeným pudem člověka. Proto se člověk snaží o sebezáchovu. Často však zapomíná na to, že Bůh, který ho stvořil, se také stará

o jeho sebezáchovu, a tedy ho udržuje.

BRANĚ SVÉ MÍSTO

V POTRAVINOVÉM
ŘETĚZCI

Potrava, kterou potřebuje k sebezáchově je Boží dar. Proto nás Pán učí modlitbě, ve které se s námi věčně modlí: „...chléb náš vezdejší dej nám dnes...“ Jde o potravu, a to na každý den zvlášť. Člověk ovšem někdy ochabuje ve víře v Boha a snaží se dělat si zásoby do budoucna. Tím se odcizuje Bohu, ale také svému životu v přítomnosti, protože žije starostí o budoucnost, která ještě nenastala a třeba ani nastat nemusí. Tak žije v neautentickém světě, který dosud není a možná ani vůbec nebude. Tak vlastně všechno prožívá v nějakém pseudosvětě, v utopii, do něhož se sám uvrhuje svou nevěrou. Není to tedy zvenčí vnucovaný pseudosvět jako nějaký digitální matrix, co na člověka

doléhá a zotročuje ho, nýbrž lidským hříchem zaviněný důsledek, znamenající odcizení se člověka Bohu, ale také odcizení se člověka sobě samému. Obnova člověka a jeho vysvobození vyžaduje lítostivé a pokorně přijetí pravdy, že Bůh je jeho stvořitelem, ale také udržovatelem, dárcem vyprošovaného chleba na každý den. To pak znamená i pokorné přijetí odpovědnosti člověka vůči Bohu i vůči sobě jako jednotlivci a účastníku společenského celku.

Bez potravy se člověk nemůže udržet při životě, ani pokračovat v dalším růstu. Podobně je nutný také nějaký pokrm k udržení a rozhojnění života Božího dítěte, totiž nadpřirozeného života. Obětovaným Spasitelovým Tělem nám vyrůstá nový život Božího dítěte a jeho obětovaným Tělem máme růst a udržet se ve svém novém, nadpřirozeném životě navěky.

Ježíš to sám několikrát prohlásil, jak při příslibení Nejsvětější Svátosti, tak při jejím proměnění, prvním ustanovení při Poslední večeři. Práví výslovně: „*Nebudete-li jíst Tělo Syna člověka a pít jeho Krev, nebudete mít v sobě život.*“ A potom ještě jednou zdůrazňuje: „*Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný... Neboť mé Tělo je opravdu pokrm a má Krev je skutečně nápoj...*“

Chléb svátostného Těla Páně má obdobné účinky v duchovním ohledu, jaké má chléb tělesný v ohledu časném: udržuje, rozmnožuje život a naplňuje lidský život radostí.

Zachovává přirozený lidský život, ale udržuje také nadpřirozený život Božího dítěte. Pokrm musí být úměrný životu. Když nám byl vlit nový život Kristovým svátostným tělem, musí být stejného rázu také pokrm, kterým by se náš život mohl zachovat. Nezapomínejme, že pozemský život Božích dětí je vydán velkým nebezpečím, mnohým zkouškám, těžkostem a svízelným pozemského života. Tolik pokušení, nástrah, nebezpečí nás oddaluje od našeho Otce, tolik pokušení a nebezpečí útočí na Boží mládí, na naše důvěryplné mládí. Proto se potřebujeme posilovat v Božím mládí Tělem Páně, přijímáním Těla, které dovedlo se dát v dětské oddanosti a lásce, v poslušnosti naprosté až k smrti. Takovou posilu potřebuje naše mládí, protože hřích, jak jsme viděli, je především útok na naše mládí, abychom se chovali k Bohu jako k cizímu, abychom vypověděli jemu dětskou oddanost.

Proto potřebujeme se posilovat pokrmem Božího mládí. Tělo Páně je naším tělem, ale také zároveň Tělem jednorozeného vtěleného Božího Syna, k němuž jsme od křtu svatého přivtělení. Proto když se spojíme s tímto tělem, budeme silní, abychom také my mohli dát všechno Otcí podobně jako Ježíš, jenž dovedl

být poslušný až k smrti, a to v největších obětech a požadavcích, které na něho měl nebeský Otec.

Ovšem, to musí být více než jen pouhé přijímání. Ježíš chce, abychom jej přijímali do svého života jako pokrm, jako denní

USTĚ VELMI LASKAV, PANE. ALE JÁ SI POČKÁM, AŽ CO MNĚ NADELE JEŽÍŠEK...

chléb, jako něco, s čím se spojíme. Je chléb života. Proto je důležité přijímat

Ježíše do svého života. Má-li nám být pokrmem k udržení a rozmnožení života, je třeba jej přijímat opravdu uvědoměle do života, do svého celého života, do života svých denních a skutečných strastí, zkoušek, těžkostí, slabostí, zápasů, do svého povolání i do své povahy, do své rodiny a do své práce, čili zkrátka přijmout Ježíše do onoho skutečného života, ve kterém máme uskutečňovat my svůj život Božího dítěte. Potom také bude nám jeho Tělo k udržení a rozmnožení tohoto života. Nejsvětější Svátost sice působí tím, co koná, působí sice svou silou, ale nepůsobí magicky, bez jakékoliv naší zapojenosti. Nepůsobí jen tím, že je přijata mechanicky. Musíme přijmout Ježíše tak, jako přijímáme někoho, a ne něco. Jeho Tělo je přece Tělem jednorozeného Syna Božího. Toto Tělo lze smysluplně přijímat jediné tak, jak je, totiž s jeho celým člověčenstvím, ale také spojené s jeho božstvím a dále ještě s celou nejsvětější Trojicí. Teprve pak přijímáme opravdu, jestliže jej přijímáme celého tak, jak je, a jestliže jej přijímáme tak, jak se nám chce dát, jak chce k nám přijít. A on chce k nám přijít právě proto, aby v nás ten nový život rozmnožil a udržel, aby nás naučil žít tak, jak on žil, jako Boží Syn, totiž v dokonalé poslušnosti a lásce k Otci, v lásce a poslušnosti, která ví, co je Otec a jaké lásky je hoden, a která proto také svému nebeskému Otci všechno dá, která pro něho všechno učiní.

V tom je celé naše mládí, v připuštění Otce k jeho nadpřirozenému životu v nás. To je náš nadpřirozený život Božího dítěte, že budeme žít tak, jako žije Otec, poznávat jej a milovat, jako On poznává sám sebe a miluje, tak dokonale celou bytostí, jako On sebe miluje.

To ovšem nedovedeme ze svých sil. To dovedl jediné Ježíš, jednorozený Syn Boží, jen On podal Otci úctu a klanění a lásku a poslušnost jeho hodnou. Proto, když toto je náš nový život, jen On, jenž je jedním z nás a zároveň sounáležitým s Otcem, jen On nám také může dát a udržet a rozmnožit tento nový život, jenž je životem z Otce, životem účasti na jeho vlastním dokonalém životě.

Proto nechápeme stále ještě přežívající falešný ostych křesťanů, i mnoha přezbožných svaťoušků, před Nejsvětější Svátostí a před jejím častým přijímáním. Stále se ještě setkáváme s polovičatým názorem na Nejsvětější Svátost, sledovanou jen z hlediska naší nicotnosti a Boží vznešenosti. Stále se setkáváme jen s úctou, často pouze s navenek předváděnou úctou k Tělu Páně. Máš uctít nesmírnou lásku volající k sobě a výzvu k dokonalému požívání jejího těla. Uctíš ji jediné tím, že přijdeš co nejčastěji a s největší důvěrou. Jak jinak chceš uctít lásku, která jen čeká, aby se rozdávala? Když Ježíš neváhá za nás vydat své Tělo a svou Krev, chtěli bychom nyní ze samé strojené úcty nechat nadarmo kanout tuto Přesvatou Krev? Podobali bychom se lidem, kteří by ze samé vážnosti k tělu se ho raději nechtěli ani dotknout.

A potom, ta slova jsou nesmírně vážná. Nepřístupovat co nejčastěji ke stolu Páně by se nakonec obrátilo v nastrojenou povrchnost. Spasitel praví: „*Nebudete-li jíst Tělo Syna člověka a pít jeho Krev, nebudete mít v sobě život.*“ Přeložme si to do všedního dne a do naší ubohosti. Nebudete mít života v sobě, nebudete žít jako Boží děti, nýbrž budete hřešit, budete urážet Pána. Právě proto nám dává sebe za pokrm, abychom potom mohli totiž právě tím mít úctu k Tělu Páně. Čím častěji budeme přistupovat, tím víc porosteme v úctě k jeho svatému Tělu a v úctě k Otci nebeskému a v lásce k Otci.

Na druhé straně ona výzva k častému dokonalému přijímání Těla Páně se nesmí zvrhnout k Jeho strhování do naší lidské všednosti, takže se po něm budeme sápat vlastníma rukama, a že si učiníme ze stolu slavné hostiny Boží lásky samoobsluhu.

Když nám byla dána za cíl celá dokonalost Otce tak, jak ji Ježíš ukazoval na zemi, když se jedná o nesmírnou dokonalost, potřebujeme k tomu pomoc nesmírné síly. Tím je právě jen Tělo Kristovo, obětované v horoucí a obětavé lásce k této Otcově vznešenosti.

Nepřijímáme přece proto, že jsme toho hodni, nebo že na to máme nárok,

nýbrž abychom se hodnými stali. Kdyby tu šlo o naši zásluhu, nikdo z nás by nesměl nikdy přistoupit ke stolu Páně. Proto by nebylo správné, kdyby se zdržoval častějšího svatého přijímání z úcty a když by vydával za kajícnost vyššího stupně zdržování se svatého přijímání.

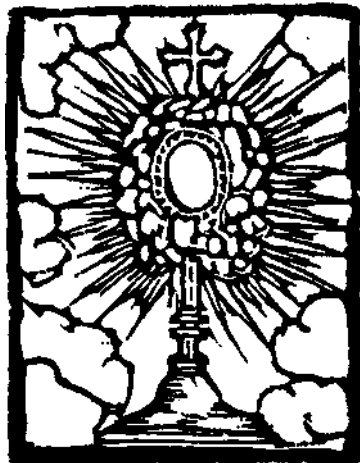
Musíme vidět v Nejsvětější Svátosti předně nesmírnou vznešenost a velebnost Ježíšovu, dále onu pokoru, kterou chce být především naším pokrmem. Proto se také skryl do prostých způsob našeho každodenního života, do chleba a vína, abychom se ho neděsili a klidně

přístupovali k tak úchvatnému tajemství.

Přijímáš jej tedy jako pokrm nového života ne ve smyslu nějakého New Age, nýbrž nového života Božího dítěte, života nadpřirozeného. Proto musíš přijmout Ježíše do svého skutečného života, přijmout jej do rodiny či družiny svého života. Nepřijímat jen povrchně. Nespokoj se tedy jen s tím, že přistoupíš, že jej přijmeš do úst, nýbrž v té chvíli zapomeň na všechno a otevři se celou

horoucností celé své bytosti božskému Hostu. Otevři se mu s celým svým životem a nech jej působit v sobě, aby se v tobě zabydlel jako ve svém oblíbeném příbytku. Neboť má v tobě rozmnožit tvůj život. Otevři jej tedy tak, jak stojí tvůj duchovní život před tebou. Otevři mu všechny své slabosti a snaž se žít v těchto svých slabostech, ve všech jejich denních zápasech, snaž se v nich žít ze síly Ježíše, Chleba nového života, jenž přišel k tobě. Nespokoj se proto jen s oněmi několika úředně zavedenými slovy modliteb, které odříkáš svému Ježíši těsně po svatém přijímání, nýbrž přes den hlavně žij z něho, jehož jsi přijal. Ve všech svých bojích, těžkostech, pokušeních, bouřích, slabostech, pracích a úzkostech vracej se k němu, vracej se k síle Ježíše svátostného a všechno sdílej se svým Kristem, mluv s ním, otvírej se jemu, pros ho, volej k němu o sílu. Působí tím, co dělá, ale to neznamená, že bys jej mohl přijmout jen mechanicky, bez vnitřně zapojené účasti.

Mnoho věřících chybuje tím, že přistupují ke stolu Páně pouze jako k nějakému obřadu, k nějaké pobožnosti, jedné z mnohých pobožností. Tady ale

jde o více než o pobožnost. Ježíš chce být pokrmem nejen ctnosti nábožnosti a pobožnosti, nýbrž chce být pokrmem všech tvých ctností, které máš i které máš ještě velmi slabé. Chce být pokrmem celého tvého života.

V Nejsvětější Svátosti vstupuje do tvého nitra nejenom Boží Syn, nýbrž také Otec a Duch svatý. Tak se můžeš vroucně přivinout i k celé nejsvětější Trojici. I tu musíš vzývat, i v tomto objetí můžeš a měl bys prožívat lásku svého Otce a nabýt nového důvodu k lásce tvé k němu. Když prožiješ tu svatou skutečnost, že to byl On, jenž nám dal svého jednorozeného Syna, uvědomíš si, že to byla také jeho láska, která nám dala jeho svátostné Tělo a že jako poslal ve všem Syna pro naše mládí, tak že i toto proměnění a podání svátostného Těla jeho je z Otcovy lásky, abychom mohli se Synem Božím podobně Otce milovat, abychom mohli podobně žít dětským životem Božího dítěte. Vždyť proto Duch svatý spolupůsobí při tvoření svatého Těla Kristova, aby nám bylo dáno, za nás dáno a nám jednou podáno k novému životu nadpřirozenému. Nezustávej proto na povrchu svatého přijímání, nýbrž vstup do rodiny či družiny nového života s Otcem i Synem i Duchem svatým. BT

+++

ZNOVU

SMETENY CHŘESTÍ ÚTVARY VLÁD
A ZISK SVŮJ SČÍTÁ SI ODVĚKÁ ZKÁZA.
NAD LESY, NAD HLÍNOU TEPLÉ VLÁT

SLUNEČNÍ VÍTR VŠAK NEUSTÁVÁ,

PRAMENÍ- VODA V ZŘÍDLECH SVÝCH,
KLOKOTÁ V PTÁCÍCH NĚHA JEJÍ,
DÁL V TAJEMNO POČETÍ MILOSTNÝCH
HODINY NOVÝ DEN ODBÍJEJÍ.

KOŘENY STROMŮ VRŮSTAJÍ HLOUB
A V ZEMI MOCNĚJI VPÍJÍ SE LÁSKA.
ZE SRDCÍ VŠECH AŽ K NEBI HOŘÍ JIŽ SLOUP
MODLITEB NOVÝCH A OHNIVĚ TŘÁSKÁ

ČERVENEC ZRN I LÁVA LIP,
NADĚJE NOVÉ V KVĚTECH SLÁDNOU
A HOUSME V KLASECH BOŽÍ SLIB,
ZRÁ A NEZVADNE MOCÍ ŽÁDNOU.

ZNOVU A ZNOVU ŘEŘAVÍ ZEM,
ZAS V BOHATSTVÍ HOJNÉM VZPLÁ SKRYTÁ SLÁVA.
ŽVATLAJÍ DĚTI O PÁNU VÍTEZNÉM,
VE CHRÁMECH ZTICHLA ŽALOST USEDAVÁ.

MINULY ČASY JAK CHLADNÝ STÍN,
ZMLÁDLÝMI HÁJI VLAST SE ČERNÁ
A ŽULOVÝ STRMÍ KARLŮV TÝN
TAM, KDE JE BOHU ZEMĚ VĚRNÁ.

Jan Dokulil

+++

VÝHLEDY EUROAZIE

SÍLA A DAR ŽEN

V Euroazii je řada společenství, která si udržela a po dlouhou dobu předávala víru, aniž by je navštívil nějaký kněz; leckdy šlo i o několik desetiletí. K tomu mohlo dojít jen díky přítomnosti odvážných a velkodušných žen, které křtily, věnovaly se vzdělávání ve víře, modlily se, byly pravými hlasatelkami Krista, zcela jistě k tomu povolány a podněcovány Duchem Svatým. Po staletí takto s obdivuhodným nasazením a vroucí vírou udržovaly na takových místech podzemní církev doslova na nohou. Dennodenně nás dojímají svým nenápadným, skrytým, a přece nesmírně strhujícím svědectvím.

To nás vede, abychom svůj pohled rozšířili a vyhnuli se tak omezování našeho vnímání církve pouze na okázale vystupující skladby. Toto omezování by ochudilo nezbytný přínos žen.

Ježíš Kristus se představuje jako Snoubenec shromáždění věrných, jež slaví eucharistii, prostřednictvím mužské postavy, která jí předsedá jako znamení jediného Kněze. Toto sdílení mezi Snoubencem a snoubenkou, který se pozvedá k uctívání a posvěcuje vykoupený Boží lid, by nás nemělo uzavírat do předpojatého chápání moci církve. Pán chtěl totiž projevit svou moc a svou lásku prostřednictvím dvou lidských tváří: tváře svého božského Syna, který se stal člověkem, a tváře jedné ženy, Marie, Bohorodičky. Ženy přispívají církvi svým vlastním způsobem tím, že prodlužují v čase sílu a něhu Matky Marie. V důsledku toho se už neomezujeme na vztahové chápání, nýbrž vstupujeme do niterné skladby církve. Tímto způsobem můžeme zásadně chápat, proč se tato skladba bez jedinečné účasti žen hrouť stejně, jako by se rozbilo na kusy tolik společenství v Euroazii, kdyby v nich nebyly ženy, kdyby je neudržovaly, nepodporovaly a nestaraly se o ně. Ukazuje nám to, v čem spočívá vlastní účast a zapojenost ženy.

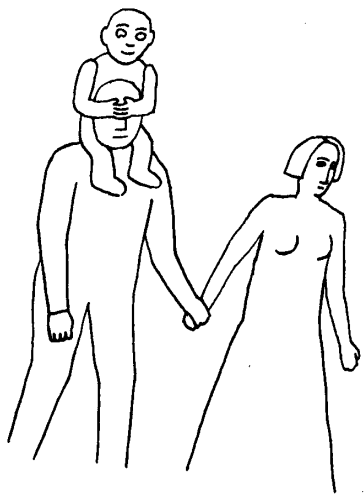
Je třeba podporovat tyto prosté dary, které umožnily tolika ženám v Euroazii plnit tak významné poslání ve společnosti, jakkoli jsou dnes společenství vystavena novým rizikům, která v předchozích obdobích neexistovala. Současné poměry u nás podněcují vznik jiných ženských služeb a charismat, jež by odpovídaly jedinečným potřebám euroazijských kmenů a národů v této dějinné chvíli.

Ženám, které skutečně plní ústřední úlohu v euroazijských společenstvích, musí být umožněn přístup k úkolům, ba i k církevním službám, které nevyžadují svátost svěcení a umožňují jim lépe vyjádřit jejich vlastní místo. Tyto služby předpokládají stálost, veřejné uznání a poslání biskupem.

To také umožní, aby měly ženy skutečný a účinný vliv na organizaci, na nejdůležitější rozhodnutí a na vedení společenství, aniž by to přestaly dělat svým vlastním stylem s jedinečnými ženskými důrazy.

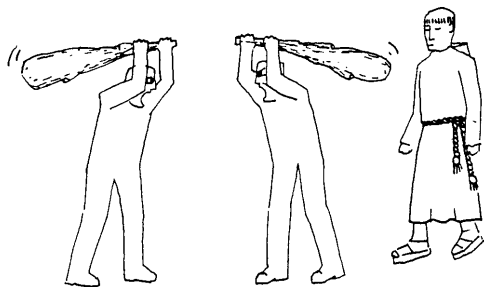
ROZŠÍŘIT HORIZONTY ZA KONFLIKTY

Často se stává, že na daném místě nalézají Kristovi učedníci velmi odlišná řešení problémů, jimž čelí, a proto navrhují i zdánlivě protichůdné způsoby církevního uspořádání. Pokud k tomu dochází, tedy je pravděpodobné, že skutečná odpověď na výzvy evangelizace spočívá v překonání obou návrhů a v nalezení jiných, lepších cest, které si snad ani neumíme představit, jaké si

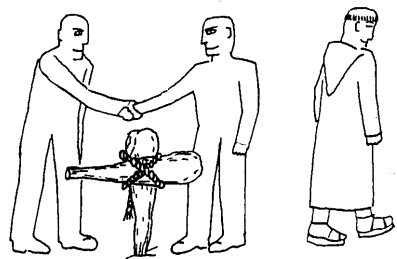

musíme vyprošovat na kolenou před křížem Páně, aby nám byla vnuknuta Duchem Svatým. Konflikt je překonán na vyšší úrovni, kde se každá část, aniž by se zpronevěřila sama sobě, vsťřebává s tou druhou do nové skutečnosti. Všechno je vyřešeno na vyšší rovině, která v sobě uchovává hodnotné vymoženosti protichůdných poloh. V opačném případě nás konflikt uzavírá, ztrácíme výhled, horizonty se omezují a sama skutečnost zůstává ochuzena. Ono vyšší řešení však není záležitostí lepší organizace, ani důmyslnější techniky, ani skupinového řešení, nýbrž jediné z vnuknutí Ducha Svatého, pokorně vyprošovaném ve Svatém Růženci před křížem Páně.

Sledujeme Ujgury v Číně, které falešný vládce světa láká na vábníčku lidských práv či státní nebo politické samostatnosti, pokaždé ovšem bez Boha či proti Bohu. Odtud vychází vlna jejich fanatické bojovnosti. V Číně jsou Ujguři vystaveni velkému nátlaku. Nedivme se tomu. Čínská vláda nemůže

riskovat pronikání západních zednářů do Číny a její následné rozvrácení a zotročení Západem. Proto čínská strana „chrání“ Ujgury, kteří sní o skvělých vymoženostech západní spotřební demokracie a západní bezbožné humanitě, před „sladkým otrávením“ ďáblem s nabídkou bezbožné humanity, na jejímž konci je zotročení euroazijských národů a civilizace smrti. „Ochrana“ však spočívá, že je proženu převýchovným táborem, který přežijí jen docela vykořenění jedinci na okraji společnosti, a ještě poznamenaní nálepkou „muslim“.

Křesťané by měli stát na straně utiskovaných a pronásledovaných, tedy třeba také těchto Ujgurů, kteří jsou poznamenaní nálepkou odbojných muslimů. Tito Ujguři většinou vůbec nejsou opravdovými muslimy. Jsou to jen zmatení hledači pravdy. Marně by tu tedy někdo vysvětloval, že v posvátném Koránu je slovo *mír* dvakrát častější než slovo *válka*. To samozřejmě ďábel ví také, ale jde mu o to, že pod ujgurskou domovinou se nachází ropa, kterou jeho cizí spiklenci potřebují zrovna tak, jako všechno ostatní přírodní bohatství světa. Dobyvatelům jde hlavně o to zničit každého, kdo se odmítá podříditi cizímu panství. Proto se tomu odvěkému vrahovi dobře hodí právě Ujguři jako klín do Euroazie. Ďábel už dávno zneužívá bojovných Ujgurů k podněcování války v Malé Azii, na Ukrajině a jinde v Euroazii. Ujgurští emigranti nikde nebojují z náboženských důvodů, ba dokonce ani z důvodů národnostních. V podstatě jim jde o totéž, o co jde samotné Číně,

jak sama zpívá ve své hymně: žádné otroctví! Ujgurští bouřliváci se ovšem náramně dobře hodí d'ábelskému vládci světa jako nádivka do děl proti Číně, k rozbití jednoty Euroazijských národů, posilované obnovenou Hedvábnou stezkou na Jihu i na Severu. Umučení dvou čínských misionářů r.2017 rukou Islámského státu v pákistánské provincii Balúčistán, klíčovém bodě Hedvábné stezky, zapadá do těchto souvislostí.

Křesťanští farizejové v katolické Církvi se mohou pohoršovat nad tím, že papež František uzavírá smlouvu s Čínou, a hned ho kritizují, že snad zrazuje křesťany v podzemní církvi v Číně, a že se otevřeně nezastává Ujgurů, kteří sní o vymoženostech západní spotřební demokracie a západní bezbožné humanitě. Na obranu papeže Františka nutno říci: papež František nikoho nezradil a počíná si naprosto realisticky. Zřejmě nenastala doba, pro to, aby se mohl veřejně zastat Ujgurů, kteří fakticky napomáhají politickému rozvratu Číny a následné barevné revoluci, kterou by tam západní zednáři chtěli provést.

Samozřejmě lze v Číně hlásat Krista právě po vzoru apoštolů, či po vzoru svatých Františka nebo Dominika, a to třeba i s jasnou vizí vlastního mučednictví. Není pochyb o tom, že krev křesťanských mučedníků vede k obrácení mnohých, ale není to jenom krev mučedníků, která k tomu vede. Vždyť není každý hlasatel Krista povolán k mučednictví. To není žádné kompromisnictví. Bůh „jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele.“ (Ef 4,11)

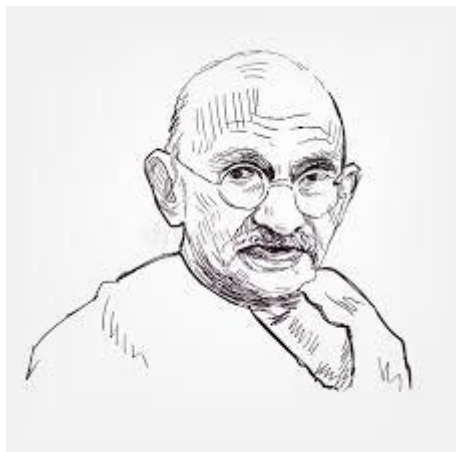
To v žádném případě neznamená zlehčování problémů, útěk před nimi nebo ponechání skutečností takovými, jaké jsou. Opravdových řešení se totiž nedosáhne odhozením odvahy, vyhýbáním se určitým potřebám nebo hledáním vnější viny. Naopak, východisko se nachází v „přelití“, když se překročí souvislost, která omezuje naše znalosti, aby tak bylo možné uznat ještě větší dar, který nabízí Bůh. Z tohoto nového daru, odhodlaně a velkoryse přijatého, z tohoto nečekaného daru, který probouzí novou a větší tvořivost, budou jako z hojného pramene proudit odpovědi, které dialektika sama nedokázala zahlédnout.

Ve svých počátcích se křesťanská víra podivuhodně rozšířila právě díky tomu, že sledovala tuto logiku, která jí umožnila, aby se ze židovského podkladu vtělila do řeckořímských kultur a nabyla tak postupně rozličné podoby. Obdobně nás v tomto dějinném okamžiku Euroazie vybízí, abychom překročili omezená hlediska, praktická řešení, která zůstávají uzavřena do částečných stránek velkých výzev, a abychom hledali širší a odvážnější cesty kulturního vstřebání. František B

+++

IDEÁLNÍ MUDRC

Skutečně zbožným či morálním může být nazván ten, jehož srdce není poskvrněno nenávistí ani sobectvím a který vede naprosto čistý život a věnuje se nezištné službě. Takový člověk může být nazýván skutečně

bohatým a šťastným. Pouze takový člověk dokáže přinášet prospěch lidstvu, neboť pravda tvoří základ všeho, co je dobré a skvělé. „Hledejte nejdříve Království nebeské a jeho spravedlnost a vše ostatní vám bude přidáno.“

Skutečným služebníkem je ten, kdo nikomu nezávidí, na nikoho nežalí, kdo je pramenem milosti, kdo není sobecký, kdo zachází stejně s chladem i horkem, štěstím i neštěstím, kdo vždy odpouští, kdo je vždy spokojený, jehož rozhodnutí jsou pevná, kdo zasvětil

svou mysl a duši Bohu, kdo v nikom nevyvolává strach, kdo se nebojí druhých, kdo neprožívá ani obrovskou intenzivní radost, ani hluboký smutek a strach, kdo je čistý, kdo je zaměřený na konání, a přesto jím zůstává neovlivněn, kdo se vzdává všech plodů, dobrých i špatných, kdo se chová stejně ke svému příteli jako ke svému nepříteli, koho se nedotkne úcta ani neúcta druhých lidí, kdo není nafoukaný díky uznání a pochvale ze strany druhých lidí, kdo se nezhroutí, když o něm druzí lidé mluví špatně a očerňují ho, kdo miluje ticho a samotu a kdo má ukázněný rozum. Mahátma Gándhí, Cesta k Bohu, Sebrané spisy, Olomouc 2018 Fontána

+++

EUCHARISTICKÝ RŮŽENEC

Kdykoliv chceme, můžeme řídit dějiny světa, třebaže se dnes tolik nafukuje pomocí kybernetiky, svým malým růžencem. Růžencem se dá rozhodovat o volbách, dávat zákony, ukončovat války, zahánět bídu a nouzi — ba i zasedat v radě Nejvyššího a spravovat svět. Jistě modlitba víry, která hory přenáší, vysílaná z tisíců srdcí, musela hodně přispět k tomu, aby se nynější světová situace zlepšila a ubohým lidem aby se dostalo pravého pokoje. Zní to jako velká nadsázka uprostřed světa, prospěšovaného elektromagnetickými vlnami a světa s uměle splašeným povětrím, řízenými sopkami, požáry, záplavami a tsunami.

A přece to není nadsázka. Věříme, že zlo ve světě je trestem za hříchy, hlavně za veřejné hříchy nevážnosti, zapírání a pohrdání Bohem, že současné ďábelské reje jsou umožněny do nebe volajícími hříchy a neřestmi nekajících hříšníků.

Kdy tedy Boží spravedlnost zruší své trestné soudy? Tehdy, až se jí dostane zadostučinění a smíru. Bůh však připouští ve své dobrotě, aby toto

zadostučinění mohl vykonat kdokoliv. Proto může nevinný učinit zadost za hříšníky, spravedlivý za nespravedlivé, muž modlitby za rouhače...

Nejlepší způsob, jak učinit náš smír účinným je spojit jej s tím smírem, který Pán Ježíš obětuje svému nebeskému Otci v Nejsvětější Svátosti. Vždyť Eucharistie je pokračováním všech tajemství života Ježíšova, jeho utrpení a smrti, jeho Vzkříšení a oslavy až k Nanebevstoupení a nebeské oslavě.

Při modlitbě sv. růžence rozjímáme o třech nejdůležitějších tajemstvích života Páně, radostné narození, bolestné utrpení a slavné přemožení bolesti až k smrti, ovládnutí světa a porážení odvěkého lháře a vraha, který si hraje na prediktora. Kromě toho Panna Maria jako Matka Boží, z níž přijímá Syn Boží své tělo a krev, aby nám je v podobě chleba a vína podal na cestu do věčné radosti, tedy je Maria také Prostřednicí Nejsvětější Svátosti.

RADOSTNÝ RŮŽENEC.

1. RADOSTNÝ RŮŽENEC.

Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala.

V duchu doprovázím anděla Gabriela při jeho návštěvě v Nazaretě a vstupuji s posvátnou úctou do příbytku blahoslavené Panny. Anděl ji pozdravuje jako svou budoucí Paní a Královnu; také já ji pozdravuji s ním jako svou Královnu a Matku: Zdrávaš Maria!

Zatím co svatá Panna jedná s andělem, poklekám pokorně vedle; žasnu a klaním se velikému tajemství — nejdůležitější události od stvoření světa — tajemství, které se zde splňuje tak tiše a nenápadně. — Takový je způsob Boha: On — Nejvyšší, Nejslavnější, Nejmocnější sestupuje s trůnu své velebnosti bez hluku, bez lesku, nestruhuje na sebe pozornost. Nelze pozorovat nic nápadného, nic neobyčejného.

Taková je také opravdová zbožnost: není nápadná, není vyhledávaná, není neobyčejná ani v chování, ani v pohybech, nýbrž je vždy skromná, přirozená, prostá.

A co já? — Nyní následuje hned malé zpytování svědomí: Jak zacházím já se svou osobou? — Snažím se, abych se dostal do popředí a ukázal na své dobré vlastnosti? — Jsem hned rozmrzelý, když mně jiní neprokazují tu poctu, jakou dle svého úsudku zasluhuji, když nejsou uznány mé přednosti a nezáří v jasném světle? Pán Ježíš je tak skromný — a já tak neskromný!

Odprošuji Pána Boha za sebe, poněvadž jsem Mu tak nepodoben a poněvadž jsem Ho urazil svou pýchou; odprošuji za tolik a tolik jiných, kteří se mně podobají!

Nyní uvažuji dále o tajemství, které se splňuje: Co se asi děje v tomto vznešeném okamžiku v srdci blahoslavené Panny? — Pokorný údiv, že ona vyvolena — já sot a díky Pánu Bohu — jasná, vroucí láska a blaženost pro budoucího Mesiáše — vědomí úplné bezvýznamnosti před dobrotou a

milosrdenstvím Božím — blaho a štěstí! Pokusím se mít účast na těchto zážitcích Panny Marie.

Co odpovídá Panna Maria andělovi, když právě od něho slyšela, že se stala Matkou Páně? -. Jsem služebnice Páně! —

Třebaže je nyní Královnou andělů a lidí, přece chce být jen služebnicí Páně! Jak vznešené to slovo pro každé vyvolené dítě Boží. „Jsem služebnice Páně!” to je životní program duše, která je spojena láskou s Bohem. Také já musím být jen služebníkem Božím. Kladu si otázky: Byl jsem jím vždycky? Podrobil jsem se vždy Boží vůli v pokoře, poslušnosti a věrnosti? —

S andělem se klaním ve hluboké úctě nepochopitelnému tajemství vtělení Syna Božího. —Ptám se: čím by byl svět, čím bych byl bez tohoto tajemství? — Ze vtělení Syna Božího vyvěrá veškeré požehnání pro čas i věčnost.

Rozjímejme nad Nejsvětější Svátostí..

Jako obsahuje skořápka jádro, tak toto tajemství obsahuje v sobě Nejsvětější Svátost - neboť Nejsvětější Svátost by nebyla bez vtělení, bez těla a krve Páně.

Je to první svaté proměňování.

Jako tehdy sestoupil Pán na zem ve skrytosti a pokoře, právě tak i nyní sestupuje na naše oltáře k prostému slovu kněze. Ani nevyžaduje veliký zástup, stačí Mu, když přijdou dvě nebo tři osoby v jeho jménu, a už je mezi nimi. — Já však musím pokládat za velikou čest, kdykoliv jsem uznán za hodného spolu slavit toto tajemství!

Kladu si otázky: Jak vůbec smýšlím o mši svaté? — Kolika mší svatých jsem se účastnil nepozorně, bez náležité úcty a klanění? — Z celého srdce lituji každé neuctivosti, roztržitosti a lhostejnosti.

Milovaný Ježíši, ode dneška se musím změnit: chci Tobě v Nejsvětější Svátosti věnovat úplnou svou lásku. Chci se ti v ní klanět, jak nejlépe dovedu a odprošovat Tebe za své vlastní hříchy a hříchy ostatních lidí!

Podle vzoru Pána Ježíše chci setrvat v tichosti a ústraní; nechci se stavět do popředí, abych byl ctěn a chválen.

2. Se kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila

Vstanu a půjdu doprovodit Pannu Marii na cestě do hor. Co asi zachvívalo jejím panenským srdcem? Jaké přesvaté city stále pronikaly její čisté srdce! Jaké vroucí projevy úcty a lásky — připravila Pánu Ježíši, jaké ani andělé nedovedou! — Milá Matičko Boží, kéž bych měl alespoň malou část Tvé usebranosti.

Tak nese Panna Maria pod svých přečistým Srdcem Srdce Nejsvětější do Zachariášova domu a přináší podivuhodné požehnání a milosti do této rodiny. Jan pod srdcem svaté Alžběty je zbaven dědičného hříchu, Alžběta je naplněna Duchem svatým, Zachariáš může po Janově narození opět mluvit. Kamkoliv zavítá Spasitel, tam přináší požehnání.

Při tomto setkání předně z vnuknutí Ducha sv. zaznívá „Magnificat — Velebí duše má Hospodina.” — Měl bych se to často modlit na poděkování za zvláštní milosti mně prokazané.

Rozjímejme nad Nejsvětější Svátostí

Panna Maria je nositelkou Krista, živou krácející monstrancí! Toužím, aby Pán Ježíš v Nejsvětější Svátosti mohl vždycky donést své požehnání do všech srdcí a domů, jimž je neznámý; nejprve do mého vlastního srdce, aby Jím bylo zcela naplněno a sloužilo Mu v pokorné oddanosti. Toužím, aby Pán Ježíš vyplňoval veškeré mé myšlení a konání, námahy a práce, můj denní život, ano mé nejobyčejnější úkony; aby vše oživoval, očisťoval, posvěcoval a žehnal a vše řídil ke své větší cti a slávě.

Kéž Pán Ježíš přinese své požehnání do srdcí všech vlažných katolíků, také některých kněží a biskupů — kteří nenalézají už cesty ke svatostánku... Kéž roznlítí v nich nový žár! Kéž požehná Pán Ježíš všem školám, v nichž už nevisí Jeho kříž a není vyslovováno Jeho jméno; kéž požehná všem soudním síním, dělnickým domům, továrnám a kasárnám, palácům těch boháčů, kteří Naň zapomínají a chatrčím těch chudřasů, kteří se Mu rouhají. Kéž zvláště donese své požehnání do světnic nemocných, k těm opuštěným nemocným, jichž nikdo neupozorní na nebezpečí, ve kterém vězí, aby totiž nezemřeli bez sv. svátostí! Kéž rozšíří své požehnání do všech elektronických a kybernetických soustav na Zemi, ve vodách i v kosmu, aby sloužily dobré věci a hlavně šíření radostné zvěsti evangelia!

Toužím provázet svého Spasitele při každém zaopatřování, které se kdekoli v světě koná a při kterém je sám bez průvodu, abych Mu nahradil čest, které se Mu nedostává. — A Pán Ježíš je tak milosrdný a dobrotivý, že přijímá touhu srdce a dobrou vůli za skutek a přehojným způsobem uděluje srdci požehnání a útěchu.

Také já jsem po každém sv. přijímání nositelem Krista jako Panna Maria. Jak vypadá můj dík, úcta a láska? — Lituji svých vin a prosím o prominutí všech nedostatků.

3. Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila

Chci zakusit s Nejsvětější Pannou a sv. Josefem hořkost při odmítnutí v Betlémě; její nejistotu, její obavy. Při tom však obdivuji její dokonalý klid a odevzdanost do vůle toho Boha, který ji sem povolal a jistě se o ni v neskonalé dobrotě postará.

Jsem také já vždy tak klidný a důvěřuji v Prozřetelnost Boží, když se naskýtají obtíže?

Sleduji při vstupu do chléva nouzi, chudobu a poníženost místa a blahoslavené Panny. Svatý Josef čistí chlév a upravuje jak dovede k obývání to místo, kde se má narodit Spasitel světa.

Kéž jsou všechny chrámy a svatostánky čisté a kéž se na tom pokud možno přičiním!

Blahoslavená Panna zatím klečí očekávajíc svého Pána a Boha — plna blaženosti, rozkoše a nadšení. — Nyní přišel tajemný okamžik: z neporušeného výhonku vypučel zaslíbený květ. — Panna Maria se dívá s rozkoší na tu tvář, kterou Duch svatý vytvořil pro Syna Božího, na niž andělé dychtí popatřit a která jednou má být i mou radostí. S jakou věrou, hlubokou úctou a nejčistší mateřskou láskou Jej sevřela do své náruče. Připojují se k Matce Boží v pokoře a klanění.

Přicházejí pastýři a na kolenou se klaní. Josef je poučuje, jak mají věřit a jak se mají klanět. Nauč i mě, sv. Josefe, jak bych se Pánu Ježíši uctivě klaněl.

Spasitel světa měl od prvního okamžiku svého vtělení užívání duševních sil a schopností, které pro nás skrýval pod tělesnou slabostí a nemohoucností a dal jasně vyniknout své moudrosti jen způsobem přiměřeným svému věku.

Rozjímáme nad Nejsvětější Svátostí

V betlémském chlévě je první výstav Nejsvětější Svátosti: Syn Boží na klíně své Matky je zjeven pastýřům, kteří se Mu v pokoře klaní. Kleknu si mezi pastýře, ať se klaním s nimi novorozenému Spasiteli a v duchu k Němu přivádím každého ze svých milých, kteří Ho snad neznají. Zůstanu u Něho tak dlouho, dokud Mu nepovím vše, co mám na srdci. Při tom zalétnu duchem na všechna místa světa, kde právě je vystavena Nejsvětější svátost, hlavně na ta, kde je Pán Ježíš sám a opuštěn, abych Ho tam uctil a co nejpokorněji se Mu klaněl. — Odprošuji Ho za svou vlastní nevěru a nedbalost v uctivosti k němu a slibuji pro budoucnost horlivé klanění a časté návštěvy Nejsvětější Svátosti. Prosím však také, aby odpustil vlažnosti jiných lidí, hlavně těch, kteří Ho neznají a odmítají poznat.

4. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala

Se vši skromností doprovázím sv. Josefa a Pannu Marii s Ježíškem v náručí na jejich cestě do chrámu. S jakým klidem se vše děje; jak jsou oba usebrání! Mluví se jen to, co je třeba. — Z tohoto chování hned vyplývá pro mně naučení: Jak já se chovám? Neschází mi klid a usebranost mysli? Místo ní jen rozptýlenost, zvědavost očí, tékavost ducha a vyřečnost.

Panna Maria vstupuje do chrámové předsíně, aby naplnila zákon, k němuž nebyla zavázána. Tak ona plní i nepatrný zákon. — A co já? Rozlišuji snad mezi přísnými a nepatrnými zákony? Myslím si snad při přestoupení některého zákona: „To nic neznamená“?

Není přece jedno, jak při modlitbě a při mši svaté a jiných pobožnostech stojím, jak spínám ruce, jak se klaním a klekám. Před Bohem má i nepatrná věc jistou cenu; ve službě Bohu není nic nepatrného. — Jak poslouchám své rodičů, představené, svého zpovědníka?

Sleduji velikou pokoru Panny Marie. Třebaže je Matkou Spasitele světa, Královnou andělů a lidí, pokojně a pokorně čeká mezi ostatními, až na ni přijde řada. — A co já? Jakou mám touhu dostat se do popředí — vynikat svými skutečnými nebo domnělými přednostmi — postavit se do nejlepššího světla?

Jak mě trápí, když se mi nedostává očekávané pozornosti, když jsem docela přehlížen? Jak se bouří má ješitnost, když mi neprokáží patřičnou úctu, když se jiným dává přednost? S jakou obtíží ustupuji do pozadí?

Jak veliký důraz kladla Panna Maria při Vtělení Páně na to, aby zůstala Pannou, tak malý důraz kladla na to, aby před světem platila za Pannu. — Právě tak mně nesmí záležet na zdání, na které svět klade tak veliký důraz, nýbrž musím být opravdu tím, čím se jevím — lhostejný pak k tomu, zda mě lidé hodnotí správně či nesprávně.

Nesmím ctižádnostivě toužit po tom, aby mě považovali za „něco lepšího“, činit si nároky na uctivější zacházení ostatních lidí se mnou. Kéž se nevnucují tam, kam nepatřím? Smím vyhledávat jen to, co mi opravdu náleží.

Matko Boží, buď mým vzorem!

A nyní ke Spasiteli. Už jako Dítě dokonale chápe a obětavě nabízí svému nebeskému Otcovi třiatřicet dlouhých let, která měl na zemi prožít tak, jako obětuje na kříži svůj poslední vzdech. Obětuje Mu své utrpení, bolesti a muka, nespočetné námahy a práce pro spásu světa, které z lásky k nám dobrovolně podstupuje.

Matka Boží pak k tomuto obětnímu úkonu svého Syna přidává své Neposkvrněné Srdce. Totiž i ona přijímá všechny bolesti a utrpení, která jí vznikají z Kristova utrpení.

Jak vypadá moje ochota, se kterou přijímám oběti a utrpení, která Bůh pro mě určil? Jak pokorně se svěřuji do vůle Boží?

Odprošuji a usmiřuji Pána Boha za všechnen odpor a reptání, za nespokojenost a netrpělivost s Božími úradky.

Ode dneška chci přijímat všechno tak, jako by to dávala Tvá dobrotivá ruka. Pokusím se zůstat spokojen s příjemnými i s protivnými událostmi.

Rozjímám nad Nejsvětější Svátostí.

Už tehdy vzal na sebe Spasitel nejen smrtelnou úzkost v Olivové zahradě a bolestnou smrt na kříži, nýbrž i všechny oběti svého eucharistického, svátostného života... tedy ještě ne obětní bolesti, nýbrž vůli být obětován za naši spásu.

Chci spojit kříže a oběti celého svého života s touto velikou obětí Spasitelovou. Vše co mi pošle, chci přijat dobrovolně a radostně z lásky k Němu. S touto upřímnou odevzdaností, se kterou se podřizuji Božské Prozřetelnosti, přináším Pánu Bohu mnohem více úcty než hojnými úkony lásky; neboť vrcholná oběť lásky je — obětování sebe.

Prosím Spasitele v Nejsvětější Svátosti o prominutí, že Ho dost zanedbávám a málo usmiřuji za své hříchy. Děkuji Mu za prokázaná dobrodiní. — Chci očistit všechny svatostánky světa a vyzdobit je dle vůle církve, abych dal Pánu Ježíši alespoň navenek, co Mu patří.

5. Kterého jsi, Panno, v chrámě našla

Putování svaté Rodiny do Jeruzaléma., když se Ježíš ztratil. Jakou úzkostí se svíralo Srdce Panny Marie a sv. Josefa! Kéž bych Ti mohl, milá Matičko, zmírnit tuto úzkost a nouzi! Jak často bývá ve válce slyšet onu hroznou zprávu: Nezvěstný! Panna Maria zakouší hořkost tohoto slova v míře mnohem větší. Jistě zapoměla na pokrm, nápoj a odpočinek, a se srdcem plným touhy a obav — ale i plným odevzdanosti do vůle Boží — hledala všude Ježíše. Také pro mě by to nebyl ztracený čas, kdybych celý život hledal Ježíše a vše ostatní nechal stranou.

Jak jsi mohl, můj milovaný Ježíšku, způsobit svým rodičům takový zármutek?

Abych je připravil na pozdější nutné rozloučení a rozmnožil jejich zásluhy. Potom také tobě k poučení a útěše: když se ti zdá, že jsem ti vzdálen, nesmíš se rmoutit ani si zoufat. Znovu mne najdeš.

Konečně po třech dnech nalézá Maria Panna Ježíše v chrámě. Jaká to radost! Raduj se i ty z tohoto shledání!

Zamyšlení nad Nejsvětější Svátosti

Stejný Ježíš spočívá ve svatostánku. Jaký by to byl nevděk ztratit Ho! S bolestí vzpomínáme: Byl to zlý čas, když jsme Ho ztratili smrtelným hříchem;. Jak rádi bychom smyli tuto vzpomínku slzami a krví! Jak často jsme žili odcizeni Spasiteli, jak jsme byli vlažní a lhostejní v našich chrámech, jak jsme raději hledali útěchu a žebrali o pokoj u televize než před oltářem.

Za náhradu chceme věnovat svůj život záchraně své duše a duší jiných lidí a tím zadostučinit Spasiteli za Jeho lásku a milosrdenství. Toužím po lásce Ježíšově bez přestání. Chci dosahovat tuto lásku krok za krokem. Spasitel nás ponaáhlu vychovává v lásce Boží, abychom už nemilovali jen po lidsku, ale dopřáli Pánu, aby On miloval v nás.

Kolik lidí přijalo od Něho tolik milostí, a najednou Ho odmítají znát! Sešli z cesty, vedoucí tam, kde je pro jejich hladovějící duše připraven stůl milosti. K čemu je cesta, když nevede do kostela? Kéž tě, Ježíši, nikdy nepřestanu hledat! JG

+++

SESTRA MÁ - ŽIVOT...

SESTRA MÁ - ŽIVOT, A DNES V ZÁPLAVĚ
SE JARNÍM DEŠTĚM DO VŠECH ROZSTŘIKLA,
VŠAK LIDÉ S PŘÍVĚSKY, NADUTÍ VTÍRAVĚ,
TĚ UŠTKNOU ZDVŮRILE, JAK V OVSE ZMJE ZLÁ.
STÁŘÍ, TO NA VŠECKO MÁ SVOJE ZÁKONY.
TY OVŠEM SMĚŠNÝ JSI JIM S MYŠLENKOU TOU SVOU,
ŽE V BOUŘI MODRÉ JSOU OČI I ZÁHONY
A VLHKOU REZEDOU ŽE VONÍ HORIZONT.
V MÁJOVÝ DEN KDYŽ V KUDÉ JÍZDNÍ ŘÁD

V LOKÁLCE KAMYŠENSKÉ PŘEVRAČÍŠ,
ŽE GRANDIOSNĚJŠÍ JE SVATÝCH PÍSEM SNAD
A ČERNÝCH SEDADEL, JEŽ PLNA PRACHU ZŘÍŠ.
ZATÍM CO STÁLE ŘVE TA BRZDA ŠTĚKAVÁ
NA KLIDNÉ SEDLÁKY VE VÍNĚ ODLEHLÉM,
Z POLŠTÁŘŮ VZHÍŽEJÍ, ZDA STANICE TO MÁ,
A SLUNCE V ZÁPADU MĚ PLNÍ SOUCITEM.
PO TŘETÍ ZAŠPLÍCHAV, ZVONEČEK ODPLOUVÁ
VE STÁLÝCH OMLUVÁCH: LITUJI, JEŠTĚ NE.
A DOUTNAJÍCÍ NOC SE V STORÁCH NADDOUVÁ
A STEP SE ROZDOUVÁ OD SCHŮDKŮ KE HVĚZDĚ.
ZACHVÍVAJÍCE SE, TAM SLADCE DŘÍMOU VŠAK
A FATAMORGANOU MÁ MILÁ TIŠE SPÍ,
CO SRDCE, PLESKAJÍC SE PLOŠINOU JAK VRÁK,
ZE DVÍŘEK VAGONU SE SYDE DO STEPÍ.

BORIS PASTERNAK

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

STUPNĚ VLTÉHO NAZÍRÁNÍ

Nejdokonaleji popsala vlité nazírání sv. Terezie v Hradu nitra. Přitom nejedná pouze o viděních a zázracích, jak by se mohlo někomu na prvý pohled zdát, nýbrž sv. Terezie popisuje krok za krokem vývoj duchovního života až k jeho nejvyšším vrcholům.

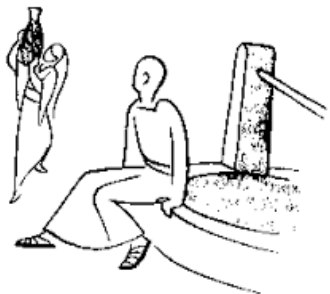
Milost je semeno slávy života věčného a že není skoků, ani propastí mezi životem na zemi a životem v nebi. Milost a život z milosti mají spojovat život na zemi se životem slávy.

Milostí stali jsme se spříznění s Bohem. Stali jsme se účastníky nejenom jeho přirozenosti, nýbrž také jeho života. Tato milost a pak vlité ctnosti a dary Ducha svatého povznášejí duši a zdokonalují její schopnosti.

Tato milost hodlá žít v duši. Tak ukazuje svatá Terezie, jak Bůh přítomný v duši chce nejprve od duše, aby se pozvedla svým úsilím, ovšem vedená milostí, nad záležitosti světa. Víme, že duše zpočátku rozjímá o zjevených svatých pravdách s pomocí nějaké knihy, aby se do nich ponořila, aby v nich zdomácněla. Z toho pak se rozletí láskou k vznešenému Bohu. Tato naše zapojenost je stále ještě lidská, ale krok za krokem se zjednodušuje. Duše přestává potřebovat meditaci, to je přemítání, obejde se stále více bez knih a její srdce samo se rozlétá čím dále tím více a vroucněji k Bohu. Tak se stane toto rozjímání vnitřní modlitbou, kdy duše vzplane láskou k Bohu. Tu ustává čínorodá a lidsky zapojená účast, ustupuje před ztišení duše, usebranost, která

je už bezprostřední přípravou k přijetí milosti nazírání. Toto čisté nazírání je prostě milost.

Zde se jí otvírá onen živý pramen, o kterém vypovídal Kristus Pán Samaritánce. Kristus Pán volá všechny, jako volá všechny, aby se stali podobnými nebeskému Otci. Jestli je duše věrná a pokorná vzhledem k volání Božimu, každé se dostane této milosti, milosti, která znamená intimní, nadpřirozené rozšíření spojení s Bohem, které má nyní docela nové funkce.

Tento zvláštní nadpřirozený stav je dán vlitým nadpřirozeným sladkým poznáním.

Jde předně o vlité poznání, ale také o vlitou lásku. U některých lidí v tomto stavu převládá láska, u jiných převládá poznání čili světlo.

V tomto stavu se nemusí duše sama namáhavě teprve vrhat do rozjímání, sama se rozněcovat k lásce a vlastním úsilím se usebírat, protože nyní působí tajemně Bůh sám v duši, které dává vnitřní nadpřirozenou usebranost, kterou sám zapaluje svou láskou a dává jí v této lásce poznat svou velikost, dobrotu a svá tajemství. Je to ovšem jenom začátek onoho nazírání, které nazýváme vlité. Nazýváme je nazíráním na rozdíl od rozjímání, neboť teď duše netěká, nehledá, nepřemítá, nesrovnává. Duše jednoduše patří na svou lásku, sleduje vlastnosti této lásky a celou svou horoucností ji objímá.

K této usebranosti a k tomuto nadpřirozenému Božimu zasažení se můžeme připravit, ale dosáhnout a získat ji sami nedovedeme a nemůžeme. Stavíme jaksi most z jedné strany, ale překlene se k nám ze strany Boží.

V tomto nazírání poučuje si Bůh sám duši bez hluku slov a mnohých obrazů. V našem kybernetizovaném světě to znamená kolaps televize, či ztráta jakékoli teleportace, odmlčení se internetu a ztrátu elektronického spojení. Rozumové přemítání ustrne, rozum zůstává užasle stát před velikostmi pravd, které přesahují meze lidského rozumu, třebaže nejsou nerozumné. Duše se rozmáchne k Bohu, zakouší nesmírnou něhu k Bohu a podle toho poznává, že je to On, který právě působí a mluví v duši.

Duše podle svaté Terezie v tomto okamžiku a stavu ani neví, jak tato láska, tato sladkost se dostala do duše. Tato láska je ovocem milosti působící v duši podle sv. Tomáše. Tato láska nás činí pány celého světa, že se ho velkodušně a s naprostou radostí zříkáme, jako by to bylo pouhé nic. Ačkoli se toho zříkáme, ďábel nám to bude věčně závidět, a bude nás pomlouvat a zlehčovat výsledky našeho duchovního života.

Každopádně je toto podklad mystického života, toto tajemné poznání a tato vlitá láska, které jsou prováděním božských ctností pod zvláštním vedením Ducha svatého a jeho darů.

Sv. Jan z Kříže praví totéž, že nazírání je poznání, vědění lásky, vlité poznání a milostné poznání o Bohu. Ovšem, že je to poznání hodně tajemné a tajuplné, které se nedá vyjádřit slovy lidskými a lidskými pojmy. Je to ono poznání mystické teologie, o které mluvili a psali svatí. TB

+++

MILOST

Z OBLOUKŮ TRIUMFÁLNÝCH NEJVYŠŠÍHO AZURU
DO ŠESTI PRÁCE DNECH V MYSTICKOU SÁLÁ NEDĚLI;
A NEJCHUDŠÍ TVÉ ODÍVÁ V ŠAT KRÁLOVSKÉHO PURPURU,
JENŽ, BRATŘÍM ZEMĚ NEVIDITELNÝ, JE VIDĚN ANDĚLY.

TĚM, KTEŘÍ V ŽÁRU BŘEHŮ TVÝCH, ZAJATCI HVĚZD A SNUŮ,
NEMOCNÍ SVĚTEM TVÝM, V ZIMNICI ŽITÍ ÚPĚJÍ,
JE LÉKEM V JIŽNÍM SLUNCI ZRAJÍCÍM, ZTIŠENÍM V TAJEMNU,
VDECHNUTÍM VŮNĚ NA ROZHRANÍ TMY A CHLADEM KRŮPĚJÍ

Z MLH PŘED JITREM. A V KRVE DUSOTU A S HŘÍVOU JISKŘÍCÍ,
JEŽ HVĚZDY POKRÝVÁ, KDYŽ VÁŠEŇ V MRTVÁ JEZERA
PÍT LETÍ V ŠÍLENSTVÍ: JE BLESKEM, KTERÝ ŠLEHNE VICHŘÍCÍ
A JÍZDU ZASTAVÍ A V DUŠI VZPLÁ, TVÉ LÁSKY NÁDHERA,

JAK ÚSMĚV MEZI SLZAMI. JE SRPŮ SOUZNĚNÍM
DO ZLATA KLASŮ ŘINCÍCÍCH, HLAS JEMNÝ DRAMENE,
A NA RTECH VYVOLENÝCH TVÝCH SE CHVĚJE SVÁTÝM BLOUZNĚNÍM,
JÍMŽ PRAVDA VĚČNÁ ZAZNÍVÁ DO DUŠE NEDPŘIPRAVENÉ.

SEN DOBÝVATELŮ SE BLÍŽÍ K BÁZLIVÝM A LOV
JIM PŘIPRAVUJE V NEJHLUBŠÍCH TVÝCH LESŮ SOUMRAKU,
A RUKOU SPJETÍM ZAVOLÁN, ŠIK VÝŠEMI KROUŽÍCÍCH SLOV,
JAK SOKOLI KOŘISTI NEBESKÉ K NIM SLETÍ Z OBLAKŮ.

VŠAK MÁJEM JARA VĚČNÉHO TVÉ PĚVCE OPÁJÍ,
KDYŽ VESMÍR V JEDINÉ SE POLÍBENÍ ROZDPLÝVÁ,
A V DECHU ZAHRAD ETHERNÝCH, JEŽ ZAVĚŠENY HOUPAJÍ

SE NA ŘETĚZÍCH PAPERKŮ, KDYŽ DUŠÍ MRAČNA OHNIVÁ

ZAVÍŘÍ MLHOVINAMI; ZEM JAKO V ZAKLETÍ
KDYŽ MIZÍ VĚTREM ODVÁTÁ PŘED ZRAKY VZŇATÝMI
A BRÁNY NOCÍ SKLENUTÉ PŘED TISÍCI SE ROZLETÍ,
DOBITÉ HŘEBY SOUHVĚZDÍ, JAK ZNAMENÍMI SVATÝMI.

TU Z OTEVŘENÝCH PROSTORŮ TVÉ SLÁVY ZPÍVÁ CHÓR,
BOLESTÍ SOUZZVUK NEJVYŠŠÍ, VŠECH STÍNŮ SKRYTÝ JAS,
VŠECH ŽIVOTŮ A SMRTÍ OBJETÍ A SLADKÝ ROZHOVOR
A Z BOUŘE ZÁPASU, JENŽ VĚKY HŘMÍ, MYSTICKÝ HODOKVAS.

Otokar Březina

+++

STUPNĚ MYSTICKÉHO RŮSTU

Uvažujme zde o VI. a VII. komnatě svaté Terezie, kdy roste pronikavost poznání a vroucnost lásky. Světičky ukazuje, jak vypjatost ovládá naše schopnosti, vztahuje se na víc a více lidských schopností. Nakonec ovládá i obrazivost a smysly. Nastává vytržení, ale to je pouze doprovodná vlastnost. Není to podstatný projev duchovního života.

Tento vzestup nese bezpečnou známku trpného očišťování smyslů a ducha. Třetím znamením, je pokročilost ve ctnostech. Ctnosti musí růst souběžně s nazíráním, pokud jde opravdu o čisté nazírání.

V modlitbě klidu je nejprve dokonale uchváčena vůle tajemným světlem Boží lásky, která se projevuje člověku zcela zřetelně. Ostatní schopnosti ještě nejsou dokonale podrobeny tak, jako vůle. Proto se v tomto stupni někdy stane,

že ve vnitřní modlitbě musíme se zabývat jenom rozumem a pamětí. Když je však duše ve vůli takto uchváčena sladkostí a tušením blízkosti Boží a jeho dobroty, nemá se nechat rušit rozumem, ani pamětí či obrazivostí.

Tento klid a tento stav modlitby klidu bývá ovšem často přerušován vyprahlostí,

suchopárem, pokušením proti víře a čistotě a trpělivosti. V kybernetizovaném světě přichází ďábelský mistr s rušením pokoje zejména z internetu. Zůstane-li duše věrná tomuto Božímu působení v člověku a nedá se těžkostmi a zkouškami

a temnými nocemi ducha a smyslů odradit, vede si Bůh duši dále, k modlitbě prostého spojení. Potom už je Boží vedení tak silné, že strhuje a podrobuje si dokonale všechny vnitřní schopnosti člověka, tedy i rozum i obrazivost i paměť. Teď už duše není trýzněna roztržitostmi.

Teď už duše nevyhledává úzkostlivě látku k rozjímání, nehledá už horečně, jak se dostat blíže k Bohu rozumem a vůlí, nýbrž prostě má duši otevřenou a přijímá Boží světla a Boží vedení a Boží lásku jako do otevřené propasti, přijímá to všechno, jako země samozřejmě přijímá vláhu s nebes. Takový stav trváva ovšem nanejvýš půl hodiny podle sv. Terezie.

Toto období popisuje sv. Terezie VI. komnatou. Sv. Jan to nazývá *temnou nocí ducha*. Taková duše pozbývá své přátele. A přesto zkoušený cítí velkou něhu ke svým protivníkům. Vnitřní muka jsou ještě strašnější. Zatím co lidé opustili tuto duši, zdá se, že i Bůh ji opouští. Zpovědník jí přestává rozumět, kárá ji pro všechno a klade na ní velmi přísné pokání. Duše se chvěje nad vlastní ubohostí, bojí se, aby ji Bůh nevydal pro její hříchy sebeklamu. Teď je duše zaplavena takovým suchopárem, že se jí zdá, že ani myslit nemůže na Boha, že na něj vlastně nikdy ani rádně nemyslela. Dábel ji trýzní představami. Žádná útěcha, žádná rada tu nic nezmuže. Tu není jiná pomoc než prostě důvěřovat Bohu a jeho milosrdenství, zavřít oči a jít dále. A pojednou v okamžiku, kdy by toho duše nejméně čekala, se v duši vyjasní, jediné vnitřní slovo Páně rozptýlí všechny mraky.

Tak je konečně duše uvedena do přetvářejícího spojení, které je předcházeno velkým očišťováním lásky, která musí dokonale odumřít veškeré i sebečistší lásce věcí stvořených. Tady přestávají extáze a lidské schopnosti jsou neodolatelně přitahovány ke středu, kde přebývá Nejsv. Trojice. Duše poznává svými tužbami a žářem lásky, že Bůh v ní přebývá. Tento křesťan může říci: Žije ve mně Kristus. Tomáš Bahounek OP

+++

PŘÁTELSTVÍ DUŠÍ

NÁM V JEDINÝ REFRÉN ROZTÁLA ROMANCE MLÁDÍ. V ŠERU DNUŮ
POHLEDY NAŠE SE LÍBALY, JAK V JEDINÉM OBJETÍ ZACHVĚNÍ DVOJÍ.
S ROZKOŠÍ DÝCHAL JSEM VŮNI TVÉ KRVE A V ZAHRADÁCH SNŮ
JAK MILENKU U PĚJÍCÍCH VOD MÁ DUŠE HLEDALA TVOJI.

K NÁM MLUVILA TOUHA A VÁŠEŇ, HRŮZA A SÍLA A HŘÍCH
I ZASTŘENÉ TAJEMSTVÍ ZKAMENĚLÉ PŘÍRODY JEDINOU ŘEČÍ;
MÁ MYŠLENKA S TVOU MĚLA NA TVÁŘI JEDEN JISKŘIVÝ SMÍCH I
STEJNÉ STAŽENÍ SVALU A ZBLEDNUTÍ BOLESTNOU KŘEČÍ.

A NÁDHERU NOCÍ DUŠEMA DVĚMA JSEM JÍMAL A SSÁL,
JEMNÉ FLUIDUM HUDBY CHYTL JSEM DVOJÍ NERVOVOU SPLETÍ,
A ZÁZRAK KRÁSY, DVOJÍM VĚZNĚNÝ ZRAKEM, V SMUTKU MÉM HRÁL,
JAK PÁPŘEK DVOJITĚ BROUŠENÝM SKLEM KDYŽ ROZŽHAVEN SLETÍ.

DNŮ SETLELÝCH MLHO, JEŽ HÁZÍŠ DO DUŠÍ ROZKLAD I ŽELI
NEZNÁMÝCH MOŘÍ MRTVÝCH VÝPARY ŽHOUCÍ A SOLNÉ,
V NICHŽ VADNOU ALEJE ROZVITÝCH NÁLAD A ŽÍRAVÝ DEL
DO KVĚTŮ NA RŮŽOVÉ ZVLNĚNÍ VŮNÍ SE SRÁŽÍ A PROLNE!

KDO ROZLOŽIL SLITÁ DVĚ SVĚTLA? KDO ÚSMĚV MŮJ V TVÁŘI TVÉ ZHAS?
KDO NAŠEMU HLASU DAL CIZÍ PŘÍZVUK, ŽE SMYJE SE S DUŠÍ?
KDO OCHROMIL JEMNÉ CHVĚNÍ DOTYKU? A HODIL TAJEMNÝ KVAS
DO NAŠEHO VÍNA, JENŽ JEHO ŽEHNUTÍ OPOJNÉ RUŠÍ?

PROČ V SADĚ MÉM ZÁHON TVÝCH LILJÍ LÉTA VYPRÁHL ZMAR?
JAK PLOVOUCÍ OSTROV URVANÝ Z BŘEHU MIZÍŠ MI V DÁLÍ.
VE FLAKONU VZDOMÍNEK MÝCH ZHOŘKL TVÝCH ESSENCÍ ČAR,
V NĚMŽ HVĚZDY MINULÝCH NOCÍ A ZÁŘE MÝCH ÚSVITŮ VTÁLY.

A CIZÍ MI TOUHA TVÁ, JAK ŽENA, Z NÍŽ DNEŠ ROZKOŠ SVÝCH DNŮ.
Z MÝCH OČÍ JIŽ NETEČE PŘÍVAL TVÝCH SLZÍ V BRATRSKÉM ZDROJI
A JENOM NAD HROBY MINULÝCH JAR NA HŘBITOVECH SNŮ,
JAK FANTOM MILENKY MRTVÉ MÁ DUŠE POTKÁVÁ TVOJI.

Otokar Březina

+++

MYSTICKÝ ŽIVOT TELEPORTAČNÍM SVĚTĚ

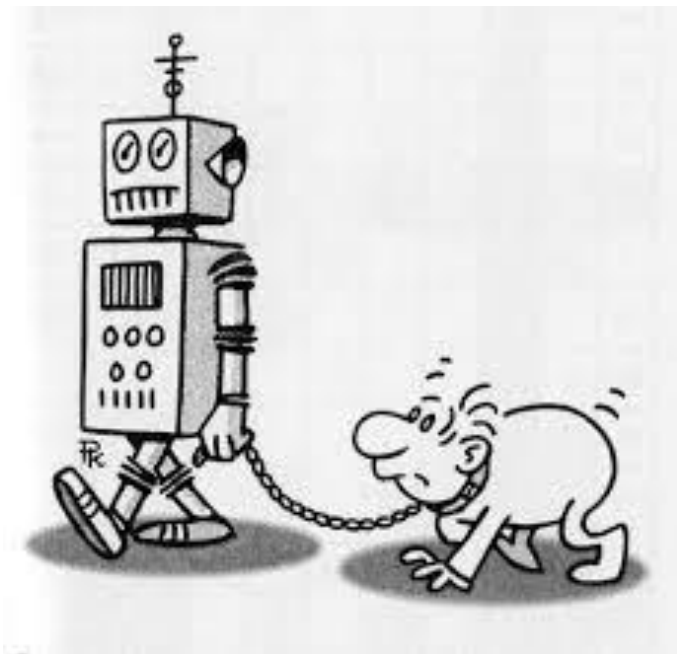
Bývaly doby, kdy se některé osoby se skrupulózním svědomím nervózně ohlížely za technickými vymoženostmi moderní doby. Jen dávkou sebezapření si osvojovaly internet a elektronickou evidenci obyvatelstva. Bylo také mnoho těch, kdo zděšeně sledovali rozhlas či televizi, hnětající široké masy jako bezvládné těsto, a připomínali konec světa a Poslední Soud.

Ve skutečnosti nejde o nějaké příznaky apokalypsy. Vždyť před kybernetizovaným lidstvem se teprve otevírají věci daleko nebezpečnější než atomová bomba či elektromagnetické podněcování přírodních pohrom nebo šíření zdraví škodlivých bakterií a virů. Samozřejmě, že tu byla hrozba, že by

lidstvo mohlo být nějakými viry a také očkováním proti nim z velké míry vyhubeno. I to se však ukazuje být poněkud toporné a složité. mnohem snadnější a jednodušší je prostě vymést z přítomnosti každou populaci, označenou za nežádoucí.

Vstupujeme do teleportačního světa. Co je teleportace? Telefon je bezdrátový přenos zvuku na dálku. Televize je bezdrátový přenos dvourozměrného obrazu na dálku. Teleportace je bezdrátový přenos trojrozměrného tělesa na dálku. Rozlišujeme virtuální teleportaci od skutečné teleportace. Virtuální je pomyslný se základem ve věci. Při virtuální teleportaci se nepřináší věc, ale jen všechno, co se vztahuje k věci. Jde o bezdrátový přenos všeho, co má pouze základ v trojrozměrném tělese na dálku, to znamená jeho obraz a barvy, zvuk, vůně ba i chuť, prostorovost, tedy všeho, co je vnímatelné

zrakem, čichem, sluchem, chutí i hmatem, ale není to přenos věci samé. Pouze se rozeberou zrakové, čichové, chuťové, zvukové a hmatové účinky a pohyby dané věci, aby se bezdrátově přenesly jejich elektronické ekvivalenty a u příjemce se zase spojily. Tak se u příjemce přenosu projeví na konci kolektoru mimo jakoukoli dvourozměrnou

televizní obrazovku, totiž příslušnou měnící se kompozicí světla a barvy, zvuku, vůně, chuti a hmatu, a vyvolají stejný počitek, třebaže se tam vlastní věc nepřenese. Tato virtuální teleportace je už dnes v tajných službách různých mocností světa běžná.

Skutečná teleportace závisí na dosažené úrovni studené fúze hmoty a dokonalém řízení a ovládání hmoty v plazmatickém skupenství. Při perfektním řízení plazmy se otevírá zdroj volné energie a pohybu v prostoru, ale také v čase. Skutečný pohyb člověka v čase je přitom přirozeně dosažitelný pouze směrem do minulosti, zatímco pohyb do budoucnosti, která dosud nenastala, je vyloučený. Pohyb časem do budoucnosti je dostupný pouze Bohu. Přitom však je člověku dosažitelný vratný pohyb časem do dříve opuštěné přítomnosti; takový návrat do minulé přítomnosti je dosažitelný jen za opravdu dokonalého

ovládání studené fúze hmoty a perfektního řízení plazmatu. Vzdálenost minulosti, do které může člověk cestovat závisí na médiu, které je přítom

používáno. Tak vodík jako čisté médium pohybu časem do minulosti znamená návštěvu časově nejdlehljší oblasti, kdežto prvek s nejkratším poločasem rozpadu umožní návštěvu časově docela blízké oblasti. Prakticky se však dá používat smíšených médií.

Velkým nebezpečím, kterého se také vynasnaží zneužít proti člověku jeho

nepřítel, je možnost, že lze pomocí už i nedokonalým, totiž polovičatým ovládním teleportace vymístit nějakého člověka nebo i celé lidskou populaci z přítomnosti, a to nenávratným svržením do velmi odlehlé minulosti.

Co si počít ve světě, kde někdo proniká k ovládní teleportace, a tedy teprve u počátků teleportace? Jak se může jeden vyrovnat s faktem, že může být nebo někde zcela je takto záměrně vytěsňen z přítomnosti a sražen někam do vzdálené minulosti?

Především je třeba s plnou vírou přijmout skutečnost, že Ježíš po Zmrtvýchvstání a vstoupení na nebesa se takto vlastně mimo jiné tajemně rozprostírá po celé minulosti, přítomnosti a budoucnosti světa. Kromě toho vzal na nebesa svou a naši panenskou Máti Marii, Matku Boží a naši. Tak se také Matka Boží a současně naše Máti rozprostírá mimo jiné i po celé minulosti, přítomnosti a budoucnosti světa. Kdo se modlí pravidelně růžencem, ten dosahuje pomoci Boží a Panny Marie, zejména když se zasvětili Panně Marii podle doporučení sv. Ludvíka Grigniona, i kdyby byl takto svévolně někým svržen v čase do neudlehljší temné díry vesmíru. Modlíme se však za obrácení všech k Bohu, neboť Pán umírá a vstává z mrtvých kvůli spáse všech. Nedej, Bože, aby hřích nějakého člověka Maria, podával ruku ďáblu dávno sraženému a spoutanému. Matko Boží, oroduj za nás. Tomáš Bahounek OP

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP, MUČEDNÍKA OSVĚTIMSKÉHO /Pokr./ 3. Osvětím

Od br.Patrika máme z Osvětími dva dopisy. První je ze 30.listopadu 1941, tedy po příjezdu. Předkládáme jej česky:

Zajištěný Čech

Kužela Franz

30.11.41

Moji milí! Pozdrav vás Bůh! Šťastně jsem dorazil 21.listopadu. Prosim, přečtěte si všechno, co je na vnější straně dopisu. Zasilání peněz je dovoleno - až do 40 RM měsíčně. Začíná být chladno. Bylo-li by vám možné, pošlete mi teplé věci, které jsou udány na přiloženém lístku.

Jsem zdrav a cítím se dobře, což přeji také vám všem. Těším se velice na vaši první odpověď - pospěšte si. Ve svém povolání se utvrzuji stále více. Myslete na mne v modlitbách, ani já se nepřestávám modlit za vás. Pozdravuji všechny drahé bratry, jakož i moje rodiče a příbuzné.

Vytrvejte v milosti a požehnání Božím

Váš, vás milující br.Patrik

Franz Kužela

Směrnice pro styk s uvězněnými jsou jak na obálce tak na první straně dopisu:
Koncentrační tábor Osvětim

Nb Při dopisním styku s uvězněnými se musí zachovávat následující nařízení:

1) Každý zajištěný smí od svých blízkých (Augehörige) během jednoho měsíce obdržet dva lístky nebo dva dopisy i jim je poslat. Dopisy pro zajištěné musí být psány jasně čitelně a sice inkoustem, a mohou mít jenom 15 řádek na stránce normálně velké. Dopisní obálky musejí být bez "vystýlky". V jednom dopise může být přiloženo jenom 5 poštovních známek po 12 Pfenig. všechno ostatní je zakázáno a podléhá zabavení. Lístky mají 10 řádků. Pohlednice nemůže být použito jako lístků.

2) Posílání peněz je dovoleno.

3) Je nutné dbát na to, aby při zasílání pošty nebo peněz byla na posílané věci psána přesná adresa, a sice: jméno, datum narození a číslo vězně. Je-li adresa vadná, bude věc vrácena odesílateli nebo zničena.

4) Časopisy jsou dovoleny. Musejí však být objednávány jenom poštovním úřadem K.T. Osvětim.

5) Posílání balíčků není dovoleno, protože zajištění mohou si koupit všechno v táboře.

6) Žádosti o propuštění ze zajištění obracené na vedení tábora nemají smysl.

7) Povolení k hovorům nebo návštěvám se zajištěnými v koncentračním táboře není zásadně dovoleno.

Velitel tábora

Druhý dopis bratra Patrika je z 1.února 1942. Podle udání na adrese byl br.Patrik přeložen z bloku 5 na blok 10. Dopis je adresován podle obálky, jež se zachovala, na Ludvíka Dubského, Olomouc, Bernardinergasse 14., *Protektorat B.- M.*

1.2.42

Milý bratře,

zdravím tebe i mou celou tak drahou rodinu. Psal jsem, po prvé, do Olomouce, ale odpověď jsem dostal od sestry Lidmily, a tak jsem psal jí dvakrát do Nedasch (?). Děkuji velice za rukavice a teplou šálku, které jsem od vás dostal. Z peněz, které jste poslali, jsem již dostal 15 marek. Jsem rád, že od nyníška si mohu vyzvednout dvakrát za měsíc 20 marek, jestliže mi něco pošle i sestra, jak píše. Jsem zdravý a spokojen, což přeju také vám všem. Nezapomínejte přiložit vždycky 5 poštovních známek á 12 pf. Modlím se za všechny, co je mám rád, a prosím také o totéž. Pozdravujte všechny dobrodince naší rodiny a i ty moje ve Vlčnově. Objímám vás všechny a zůstávám v Božích rukou

Tvůj bratr František

Dopis je psán 1.II.1942, ale poštovní razítko je z 12.II.1942.

Podle úředního sdělení zemřel Fr.Kužela dne 21.listopadu 1942 v Osvětimi na zápal plic, pohřeb žehem.

Br.Patrik byl zatčen 25.ledna 1941, na svátek "Obrácení sv.Pavla". Také základní otázkou Patrikovou bylo: "*Pane, co chceš, abych činil?*" (Sk 22,10) V den jeho úmrtí, 21.listopadu, se připomíná a světí "Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě", latinsky "Praesentatio". Slavení této památky má svůj původ na Východě... Spolu s východními křesťany si dnes připomínáme osobní zasvěcení Panny Marie, jímž se zcela odevzdala Bohu do služeb díla spásy a tak se stala vzorem života zasvěceného Bohu. Zároveň ji uctíváme jako živý Boží chrám, jímž byla už okamžiku svého početí...*) Panenská Matka představila bratra Patrika celému nebi.

Podle domnění některých Patrikových přátel a duchovních vůdců, celá Patrikova bytost se zdála průzračná, a budil dojem, jako by se nebyl dopustil od svatého křtu žádného osobního vědomého těžkého hříchu... Jako by křest byl pro něho "zasvěcením", jež bylo pak prohlášeno řeholními věčnými sliby podle sv.Otce Dominika. A vyvrcholilo mučednickým svědectvím. Podle prohlášení otce Pia Křivého O.P., řeholního vrstevníka a přítele bratra Patrika - základním rysem Patrikovy povahy byla VĚRNOST.

(z knihy J.M.Veselý OP, T.Bahounek OP, To není sen, Rosice 1999 Gloria)

+++

POHLED SMRTI

**U HLAV LOŽE A V SOUMRACÍCH TUŠENÍ, MNOHOKRÁT, VÍM,
POHLED MŮJ ZHASÍNAL PŘED VÍTĚZNÝM POHLEDEM TVÝM.**

**V MÉM SLABOST A TOUHA, SMÍCH OCELE BLYŠTÍCÍ V TVÉM,
A V JEHO ZRCADLE MYŠLENKU VLASTNÍ UVIDĚL JSEM.**

**ŠLA BLEDA A ZMATENÁ V DÁLKU ZAVÁTÝCH, NEZNÁMÝCH MĚST
DO ŠERA A POLÁRNÍCH NOCÍ NĚMOU ÚNAVOU CEST.**

ÚZKOSTĚ NEJISTOTY TUHLA JÍ V TVÁŘ A VĚČNÝCH PROSTORŮ CHLAD
NA ZMUČENÉ ÚDY SPÍNAL JÍ, UMDLENÉ, KOVOVÝ ŠAT.

V ZÁHYBY MIZÍCÍCH TVARŮ MLHAMI ZE ZRAKŮ TVÝCH,
JAK Z KVĚTU MYSTICKÉHO STROMU STRÁSAL SE PŘÍVALEM SNÍH,

A HOUSTL A TEMNĚL, ZÁŘ DO SEBE VPÍJEL A ŠLEHAL A VÁL,
NA RANÁCH MÉ MYŠLENKY JAK V NARUDLÝCH PLAMENECH TÁL.

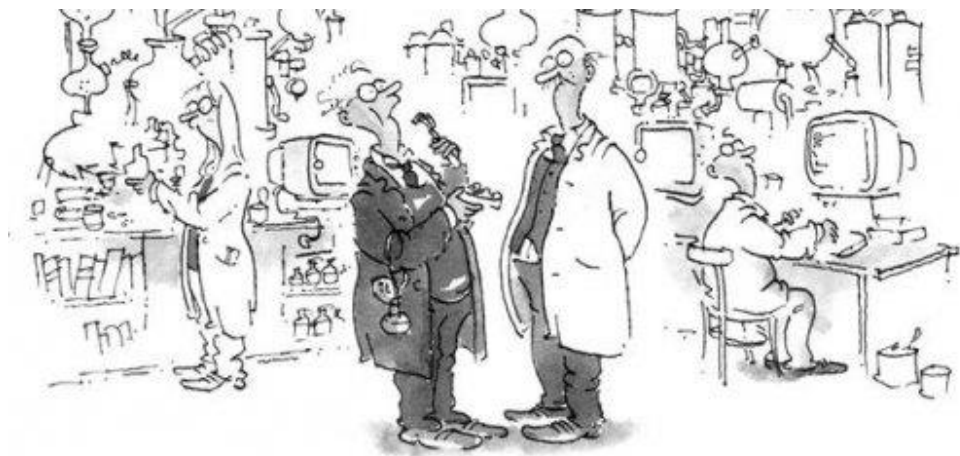
U HLAV LOŽE A V SOUMRACÍCH TUŠENÍ, MNOHOKRÁT, VÍM,
POHLED MŮJ ZHASÍNAL PŘED UTKVĚLÝM DOHLEDEM TVÝM.

JAK SOMNAMBUL SVEDENÝ Z LOŽE, BLEDÝ, SPOUTÁN A NĚM
POD HYPNÓZOU NEPOZNANÉHO JDU SE SVÝM SNEM

A PŘEDE MNOU CHVÍ SE, V UMDLENÝCH RUKOU MÝCH DNÍ,
ZRAKY TVÝMI ROZŽATÁ SVĚTLA DOHŘEBNÍCH POCHODNÍ.

Otokar Březina

+++

TYHLE GÉNĚTICKY UPRAVENÉ POTRAVINY ZNAMENAJÍ ÚŽASNÝ PŘEVRAŤ V NAŠEM
STRAVOVÁNÍ. TÁ MRKEV CHUTNÁ JAKO LOSOS. A LOSOS JAKO MRKEV.

+++